

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

er muligt, henlægges mere kvalificeret arbejde til kontoristpersonalet, så det akademisk uddannede og det etatsuddannede personale kan aflastes, foreslår kommissionen, at der inden for områder, hvor der er arbejds mæssigt behov derfor, gives kontoristpersonalet en særlig videregående uddannelse. Det er mit håb, at der i stadig stigende grad må blive etableret sådanne uddannelsesordninger, så at kontoristpersonalet kan få overdraget mere kvalificeret arbejde. Jeg ved af erfaring, at mange blandt kontoristpersonalet er i stand til at udføre det.

Kommissionen rejser spørgsmålet om en begrænsning af uniformspligten. Kommissionen understreger som sin opfattelse, at kredsen af tjenestemænd, hvem det pålægges at anskaffe gallauniformer, bør begrænses mest muligt, og at der ved afgørelsen af, om det skal pålægges en chef at anskaffe gallauniform, bl. a. bør tages hensyn til, om det i pågældende styrelse tjenstgørende personale er uniformeret. Dette kan det radikale venstre tilslutte sig. Jeg tror, at tiden er løbet fra de mange gallauniformer.

De udtalelser, det ærede medlem hr. Henry Christensen fremsatte vedrørende tjenestebolig, er jeg ganske enig med ham i.

Med hensyn til normeringen må det radikale venstre tage afstand fra nynormering af ca. 300 tjenestemandstillinger på et tidspunkt, hvor man står over for en nyordning af forsvaret, og hvor man for øvrigt på andre styrelsesområder har været meget tilbageholdende med nynormeringer. Vi finder det rimeligt, at folketinget ikke binder sig til en udvidelse af tjenestemandstillinger inden for forsvaret, før man kender den kommende forsvarsordning og dens behov, og det kender ingen endnu. At forsvarskommissionen naturligvis må tage hensyn til opfyldelse af vore NATO-forpligtelser, er klart.

Jeg skal kun fremsætte nogle få bemærkninger vedrørende lovforslagene om lønninger for folkeskolens lærere og om folkekirkens lønningsvæsen. Det er klart, at man i begge forslag i så stor udstrækning som muligt har søgt at overføre reglerne fra det egentlige statstjenestemandsområde til disse områder. Jeg vil særlig fremhæve, at der for

lærernes vedkommende sker en vis udligning af forskellen mellem aflønning i den købstadordnede og den landsbyordnede skole, at vi nu også får den automatiske stigning til overlærerløn, og endvidere, at lønniveauet hæves sådan, at lærerstandens lønmæssige placering, som i de senere år har ligget i underkanten af det rimelige, efter min mening bliver hævet til et stade, der bedre svarer til lærernes ansvar og samfundsmæssige betydning.

Hvad refusionsreglerne angår, betragter jeg den forenkling, der er foreslået, som en stor fordel. Hvis der foreligger specielle problemer med hensyn til byrdefordelingen mellem stat og kommune, må vi se nærmere på det.

Med hensyn til pligten for kommunalbestyrelser til at oprette tjenesteboliger for skoleinspektører deler jeg ikke den opfattelse hos et mindretal i lønningskommissionen, at det må overlades til kommunalbestyrelsens skøn at afgøre, om der skal oprettes skoleinspektørbolig. Jeg finder det principielt rigtigt, at den, der har ansvaret for skolens ledelse, har sin bolig dér, så skolen ikke efter skoletid ligger øde hen.

Vedrørende folkekirkens lønninger vil jeg understrege det naturlige og rimelige i, at folkekirkens præster henføres til lønningsklasser, der sidestiller dem med det i statens tjeneste ansatte akademisk uddannede personale, og at de derved får lønklasser med meget vide rammer, hvortil det store flertal af præster vil blive henvist. De får derved adgang til lønstigninger med visse mellemrum, hvad der må være mere tilfredsstillende end den tidligere ordning, hvor advancement i vid udstrækning var afhængig af forflyttelsesmuligheder, som igen var afhængige af menighedsrådene.

Forbedringen af de honorarlønnede hjælpepræsters forhold kan jeg ganske tiltræde, og jeg er tilfreds med, at initiativet til ansættelse af hjælpepræster med særlige opgaver ikke som i det forslag, den højtærede kirkeminister fremsatte sidste efterår, ligger hos biskopperne, men hos mindst to menighedsråd i det område, hvor den eventuelle hjælpepræst skal virke. Det er dermed fastslået, at initiativet skal udgå fra nedden, og at kirkeministeren bærer det fulde ansvar for eventuelle ansættelser, men også jeg